

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-381/11

Europäischer Wirtschaftsverband der Eisen- und Stahlindustrie (Eurofer) ASBL

v.

Evropská komise

„Žaloba na neplatnost — Životní prostředí — Směrnice 2003/87/ES — Bezplatné přidělování povolenek na emise skleníkových plynů od roku 2013 — Rozhodnutí Komise o referenčních hodnotách produktů pro výpočet přidělování povolenek — Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU — Nedostatek osobního dotčení — Nařizovací akt vyžadující přijetí prováděcích opatření — Nepřípustnost“

Shrnutí usnesení

1. *Žaloba na neplatnost — Fyzické nebo právnické osoby — Akty týkající se jich bezprostředně a osobně — Rozhodnutí Komise, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů platná v celé Unii — Žaloba sdružení zastupujícího zájmy evropského hutnického průmyslu — Přípustnost — Podmínky*

(Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU; směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87, článek 10a)

2. *Žaloba na neplatnost — Fyzické nebo právnické osoby — Akty týkající se jich bezprostředně a osobně — Osobní dotčení — Kritéria — Rozhodnutí Komise, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů platná v celé Unii — Žaloba sdružení zastupujícího zájmy evropského hutnického průmyslu — Neexistence osobního dotčení zastupovaných podniků — Nepřípustnost*

(Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU; směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87, článek 10a)

3. *Žaloba na neplatnost — Fyzické nebo právnické osoby — Pojem „nařizovací akt“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU — Všechny akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů — Rozhodnutí Komise, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise skleníkových plynů platná v celé Unii — Zahrnutí — Akt vyžadující přijetí prováděcích opatření ve smyslu uvedeného ustanovení Smlouvy*

(Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU, článek 267 SFEU a čl. 289 odst. 1 až 3 SFEU; směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/87, článek 10a a čl. 11 odst. 1)

1. Sdružení zastupující zájmy evropského hutnického průmyslu může dle judikatury podat žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise, kterým se stanoví přechodná pravidla pro celou Unii týkající se harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise v souladu s článkem 10a směrnice 2003/87/ES v zásadě pouze tehdy, pokud jsou podniky, které zastupuje, nebo některé z nich jednotlivě aktivně legitimovány nebo pokud toto sdružení může uplatnit vlastní zájem.

(viz bod 18)

2. Jiná fyzická nebo právnická osoba než adresát aktu může tvrdit, že je osobně dotčena ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU, pouze je-li dotčným aktem zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát aktu.

Žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise, kterým se stanoví přechodná pravidla pro celou Unii týkající se harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise v souladu s článkem 10a směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství, podaná sdružením zastupujícím zájmy evropského hutnického odvětví je tedy nepřípustná.

I když jsou tyto podniky provozovateli stacionárních zařízení ve smyslu kapitoly uvedené směrnice, není tato skutečnost s to je individualizovat, jestliže s ohledem na ustanovení napadeného rozhodnutí jsou uvedeným rozhodnutím dotčeny pouze z důvodu jejich objektivního charakteru provozovatelů uvedených zařízení stejně jako každý jiný hospodářský subjekt, který se skutečně a potenciálně nachází ve stejné situaci.

Totéž platí i pro procesní záruky, které mají tyto podniky na základě článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce a odstavce 2 prvního pododstavce směrnice 2003/87. Skutečnost, že se osoba účastní procesu vedoucího k přijetí unijního aktu, ji totiž podle judikatury může individualizovat ve vztahu k dotčenému aktu pouze tehdy, jestliže byly ve prospěch této osoby na základě právní úpravy Unie stanoveny určité procesní záruky. Byť ustanovení práva Unie ukládá použít pro účely přijetí rozhodnutí postup, v rámci něhož se osoba může domáhat případných práv, mezi něž patří právo být vyslechnut, takže zvláštní právní postavení této osoby má za následek, že je individualizována ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, je nicméně nutno konstatovat, že osoba nebo entita disponující takovým procesním právem, ať už se jedná o jakoukoliv procesní záruku, nemůže v zásadě napadnout materiální platnost unijního aktu. Přesný rozsah práva na žalobu jednotlivce proti unijnímu aktu totiž závisí na jeho právním postavení definovaném unijním právem chránícím takto uznané legitimní zájmy.

Z článku 10a odstavce 1 pátého pododstavce a článku 10a odstavce 2 prvního pododstavce směrnice 2003/87 sice vyplývá, že podniky zastupované žalobcem měly právo být vyslechnuty Komisí, a že Komise s nimi tedy měla před přijetím napadeného rozhodnutí konzultovat zásady obsažené v uvedených ustanoveních, avšak žalobní důvody vznesené žalobcem na podporu svého návrhu na neplatnost uvedeného rozhodnutí se netýkají domnělého porušení povinnosti konzultace. Vzhledem k tomu, že žalobce neusiluje o ochranu procesních práv svých členů, ale o zpochybnění materiální platnosti tohoto rozhodnutí, nejsou uvedené podniky osobně dotčeny ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

(viz body 30–36, 38–39)

3. Pojem nařizovací akt ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU musí být chápán tak, zahrnuje všechny akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů.

Rozhodnutí Komise, kterým se stanoví přechodná pravidla pro celou Unii týkající se harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise v souladu s článkem 10a směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství má obecnou působnost, jelikož se uplatňuje na objektivně určené situace a má právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně. Kromě toho napadené rozhodnutí nepředstavuje legislativní akt, jelikož nebylo přijato ani řádným legislativním postupem, ani zvláštním legislativním postupem ve smyslu článku 289 odstavce 1 až 3 SFEU. Toto rozhodnutí je totiž aktem Komise přijatým na základě článku 10a odstavce 1 směrnice 2003/87. Představuje tudíž nařizovací akt ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí stanoví, že členské státy a Komise přijmou několik prováděcích opatření, která povedou k tomu, že členské státy určí konečné roční množství povolenek na emise bezplatně přidělených každému dotčenému zařízení, jehož zápis na seznam upravený v čl. 11 odst. 1 směrnice 2003/78 nebyl Komisí zamítnut, nelze, než konstatovat, že toto rozhodnutí vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

Tento závěr není zpochybněn cílem, který toto sleduje ustanovení. Je pravda, že tímto cílem je umožnit fyzické nebo právnické osobě podat žalobu proti právním aktům s obecnou působností, které nejsou legislativními akty, bezprostředně se dané osoby dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření, a vyvarovat se tak případů, kdy by taková osoba musela porušit právo, aby se mohla obrátit na soud. Situace podniků, které jsou členy sdružení zastupujícího zájmy evropského hutnického průmyslu v rámci žaloby na neplatnost podané tímto sdružením proti uvedenému rozhodnutí, neodpovídá situaci, na niž se zaměřuje tento cíl. Uvedené podniky totiž mohou v zásadě zpochybnit vnitrostátní prováděcí opatření napadeného rozhodnutí a dovolávat se v této souvislosti jeho protiprávnosti – aniž musí předtím napadené rozhodnutí porušit – před vnitrostátními soudy, které mohou před vydáním rozhodnutí využít ustanovení článku 267 SFEU.

(viz body 42–45, 56–58, 60)